

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 220/2018
23.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, решавајући о захтеву Друштва са ограниченом одговорношћу за промет и услуге АА, из ..., улица ..., кога заступа пуномоћник Снежана Арсић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 21 У 5686/16 од 25.04.2018. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе саобраћајне полиције, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 23.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** пресуда Управног суда 21 У 5686/16 од 25.04.2018. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Првим ставом диспозитива побијане пресуде одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе саобраћајне полиције 03/7 број 223-56/16 од 29.02.2016. године, којим се тужиоцу одузима овлашћење за вршење техничког прегледа возила у објекту који се налази у ..., Другим ставом диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде правила поступка и погрешне примене закона, подносилац захтева оспорава законитост побијане пресуде због повреде права на правично суђење загарантовано чланом 32. Устава Републике Србије и повреде права странке на приступ суду. Истиче да побијаном пресудом нису образложени сви наводи тужбе нити су цењени докази на које је тужбом указано. Даље наводи да се у конкретном случају ради о правној празнини која је постојала у претходном Закону о безбедности саобраћаја на путевима Републике Србије, а која се тиче утврђивања података о маси носивости и највећој дозвољеној маси возила. Министарство унутрашњих послова које је овлашћено да врши контролу рада техничког прегледа је периодично доносило упутства и достављало их правним лицима овлашћеним за технички преглед. Подносилац захтева је увек поступао по тим упутствима. Како је носивост одређена од стране произвођача, а маса такође одређена мерењем и утврђена од стране произвођача, то радник на

техничком прегледу није овлашћен да мења већ дате податке од стране произвођача, па из тих разлога свако неслагање података не може бити кривица овлашћених субјеката за технички преглед, већ се иста мора тражити у пратећој документацији возила, почев од прве регистрације возила, када су се морали на рачуну или увозној документацији приложити технички подаци о возилу. Приликом техничке контроле уношени су тачни подаци, преузимањем са техничке плочице на возилу и са рачуна за возило а у записнику о контроли је наведено да се све евиденције воде на прописан начин и да су сви уређаји исправни, због чега сматра да се не може прихватити као правилно закључивање из побијаног решења и пресуде да је подносилац захтева вршио технички преглед возила несавесно и да није поступао на прописан начин. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање. Истиче захтев за накнаду трошкова за састављање захтева са паушалом у износу од 72.000,00 динара.

Противна странка у одговору на захтев наводи да у свему остаје код разлога наведених у образложењу оспореног решења и предлаже да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је оспореним решењем тужени орган тужиоцу одузео овлашћење за вршење техничког прегледа, будући да је у проведеном управном поступку, а на основу доказа на које се тужени позвао у образложењу оспореног решења, а који се налази и у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу, утврђено да тужилац није тачно утврдио техничке податке возила наведене у образложењу оспореног решења и у записнику о извршеном надзору. При томе, тужилац је за предметна возила издао регистрационе листове са овереном техничком исправношћу возила, иако постоје неслагања у погледу техничких карактеристика возила.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да се основано наводима захтева указује да Управни суд у побијаној пресуди није оценио наводе тужбе, чиме је повредио право подносиоца овог захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Управни суд је побијаном пресудом у потпуности прихватио разлоге оспореног решења који су тужбом детаљно оспорени, а у образложењу није ценио наводе тужбе којима се указује да је тужилац приликом техничког прегледа возила у свему поступао према упутству Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе Пожаревац о попуњавању регистрационог листа, а уз тужбу је доставио упутство за попуњавање прве стране регистрационог листа које му је достављено дописом Одељења саобраћајне полиције број 270/10 од 31.12.2010. године, као и допуну истог број 679/11 од 01.08.2011. године и допуну број 64/12 од 20.01.2012. године. Подносилац захтева је у поднетој тужби, што понавља и у захтеву, детаљно указао на повреде правила поступка и повреде закона у односу на одлучне чињенице које су од значаја за доношење правилне и законите одлуке у овом управно-судском

поступку, истичући да се у раду у свему придржавао упутстава Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Управе саобраћајне полиције у погледу утврђивања техничких података возила, које је Управни суд морао да оцени у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима. Тиме што је пропустио да оцени наведене доказе, као и наводе тужбе којима се оспорава утврђено чињенично стање, или да наведе разлоге због којих сматра да су без значаја према налажењу Врховног касационог суда, Управни суд је повредио право подносиоца захтева на правично суђење.

Суд је, сагласно одредбама члана 165. Закона о парничном поступку, чија је сходна примена прописана чланом 74. Закона о управним споровима, с обзиром да је захтев уважио, укинуо побијану пресуду и предмет вратио на поновно суђење, оставио да се о трошковима поступка поводом правног лека одлучи у коначној одлуци.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 23.08.2018. године, Узп 220/2018

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа-судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић